

UZASADNIENIE

Powód, (...)Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., wniósł o zasądzenie od pozwanej M. Ś. kwoty 20.754,59 zł. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie i kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu żądania powód podał, że pozwaną łączyła z (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowa bankowa z dnia 10.11.2009 r., na podstawie której Bank oddał do jej dyspozycji środki pieniężne. Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, nie regulując płatności w sposób przewidziany w umowie. W związku z tym Bank wykorzystał przysługujące mu uprawnienie do wypowiedzenia umowy. W dniu 27.04.2015 r. na podstawie umowy przelewu wierzytelności nr (...) ww. Bank zbył przysługującą mu względem pozwanej wymagalną wierzytelność na rzecz powoda. Dowodem skutecznego nabycia przez powoda dochodzonego roszczenia jest również wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji, który jednoznacznie precyzuje czynność bankową, która jest podstawą dochodzonego roszczenia oraz określa jego wysokość. Zobowiązanie pozwanej dodatkowo potwierdza wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego powoda nr (...). Powód podał, że na dochodzoną pozewem kwotę składa się: niespłacona należność główna w wysokości 10.398,37 zł. oraz skapitalizowane odsetki umowne ze skapitalizowanymi odsetkami za opóźnienie w kwocie 10.356,22 zł. Powód wyjaśnił, że (...) Bank S.A. został połączony przez przejęcie przez (...) Bank S.A. (...) Bank S.A. połączył się przez przeniesienie całego majątku na (...) Bank S.A., który zmienił nazwę na (...) Bank Spółkę Akcyjną.

Pozwana M. Ś. nie złożyła odpowiedzi na pozew i w żaden inny sposób nie ustosunkowała się do żądania.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 27.04.2015 r. pomiędzy (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w W. a (...)Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. zawarta została umowa przelewu wierzytelności nr (...), której przedmiotem było dokonywane w ramach procesu sekurytyzacji przeniesienie portfela wierzytelności, przysługującego Bankowi jako zbywcy z tytułu zawartych umów kredytu na rzecz ww. Funduszu jako nabywcy. Zgodnie z ww. umową, cedent oświadczył, że zbywa na rzecz cesjonariusza wierzytelności, wymienione w załączniku nr 1 oraz w załączniku nr 2 wraz z zabezpieczeniami za cenę i na warunkach, określonych w umowie, a nabywca oświadczył, że wierzytelności te nabywa.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności, karta 14-16)

Powodowy Fundusz sporządził adresowane do M. Ś. zawiadomienie o cesji wierzytelności z dnia 08.05.2015 r., informujące o tym, że na podstawie umowy przelewu z dnia 27.04.2015 r. zostały przelane na niego wszelkie prawa i roszczenia z tytułu zawartych umów kredytu oraz o wysokości zadłużenia i wzywające do spłaty wymagalnej należności.

(dowód: zawiadomienie, karta 6)

W dniu 11.01.2017 r. wystawiony został przez powodowy Fundusz – na podstawie art. 194 ust. 1 ustawy z dnia 27.05.2004 r. o funduszach inwestycyjnych – wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...), w którym stwierdzono, że w dniu 27.04.2017 r. powód nabył od (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wymagalną wierzytelność wobec pozwanej. Wysokość zobowiązania dłużnika według stanu na dzień wystawienia wyciągu wynosiła łącznie 20.754,59 zł., na którą składają się 10.398,37 zł. z tytułu kapitału i 10.356,22 zł. z tytułu odsetek.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych Funduszu, karta 5)

Powód wygenerował wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy przelewu wierzytelności nr (...) z dnia 27.04.2015 r., w którym wpisano M. Ś., numer umowy (...), kwotę kapitału 10.398,37 zł., odsetki umowne w kwocie 3.042,43 zł., odsetki karne w kwocie 5.042,75 zł. oraz datę dokumentu 10.11.2009 r.

(dowód: wydruk, karta 11)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie zaistniały przesłanki do wydania wyroku zaocznego (art. 339 § 1 k.p.c.).

W takim przypadku – co do zasady – Sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych, przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych, doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (art. 339 § 2 k.p.c.).

W ocenie Sądu, okoliczności wskazane w pozwie, budzą poważne wątpliwości z dwóch przyczyn: po pierwsze – brak jest wiarygodnego dokumentu, potwierdzającego przysługiwanie wierzytelności pierwotnemu wierzycielowi, po wtóre – z załączonej umowy przelewu wierzytelności z dnia 27.04.2015 r. nie wynika w żaden sposób, że jej przedmiotem była wierzytelność, dochodzona w niniejszej sprawie.

Co prawda powód dołączył umowę kredytu nr (...) z dnia 10.11.2009 r., zawartą pomiędzy (...) Bankiem S.A. z siedzibą w K. a M. Ś., jednakże została ona złożona w niepoświadczonej kserokopii. (vide: karta 7-10)

W postępowaniu opartym na dokumencie prywatnym źródłem wiadomości jest – zgodnie z art. 245 k.p.c. – zawarte w nim i podpisane oświadczenie. Stąd dla uznania kserokopii za dokument prywatny, świadczący o istnieniu oryginału o odwzorowanej w nim treści, niezbędne jest oświadczenie o istnieniu dokumentu o treści i formie odwzorowanej kserokopią. Takim oświadczeniem jest umieszczone na kserokopii i opatrzone podpisem poświadczenie zgodności kserokopii z oryginałem. Dopiero wtedy można uznać kserokopię za dokument prywatny, świadczący o istnieniu oryginału o treści i formie w niej odwzorowanej. Natomiast bez takiego poświadczenia kserokopia nie może być uznana za dokument. (tak Sąd Najwyższy w uchwale z 29.03.1994 r., III CZP 37/94, w postanowieniu z 27.08.1998 r., III CZ 107/98 i z 18.10.2002 r., V CKN 1830/00, w wyroku z 06.11.2002 r., I CKN 1280/00)

Za ugruntowane należy uznać stanowisko, zgodnie z którym niepoświadczona kserokopia nie jest dokumentem. Jeśli natomiast pismo nie może być uznane za dokument, nie może być ono również podstawą przeprowadzenia dowodu. W konsekwencji powód nie przedłożył umowy, zawartej przez pozwaną z pierwotnym wierzycielem ani żadnych dokumentów, z których by wynikało, iż pozwana nie wywiązała się z postanowień umowy. Tymczasem w przypadku cesji wierzytelności warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r., V CSK 187/06). Powód tej okoliczności nie wykazał.

Dowodem na okoliczność istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia, ciążącego na pozwanej, miał być również – zdaniem powoda – wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...) z dnia 11.01.2017 r., którego osnowa miałyby precyzować źródło i rodzaj przysługującej powodowi wierzytelności wraz z potwierdzeniem faktu dokonania cesji. Tymczasem wyciąg ten jest dokumentem prywatnym, bowiem w postępowaniu cywilnym nie ma on mocy dokumentu urzędowego, co wynika wprost z art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27.05.2004 r. o funduszach inwestycyjnych. Co więcej – w powyższym wyciągu brak numeru umowy źródłowej, zawartej przez pozwaną z wierzycielem pierwotnym. Brak w związku z tym podstaw do stwierdzenia, że wymieniona w nim należność to zobowiązanie pozwanej, wynikające z umowy kredytu nr (...) z dnia 10.11.2009 r.

Jak wyżej podniesiono - z załączonej umowy przelewu wierzytelności z dnia 27.04.2015 r. nie wynika, że jej przedmiotem była wierzytelność, dochodzona przez powoda, natomiast przedłożony wydruk, stanowiący

automatycznie wygenerowany wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy przelewu wierzytelności nr (...) z dnia 27.04.2015 r. nie jest dostatecznym dowodem na powyższą okoliczność. Nie został on przez nikogo podpisany, a co więcej nie wiadomo w sposób pewny, że odnosi się on do umowy, z której swoje prawa wywodzi powód, bowiem nie wskazano w nim stron umowy cesji z dnia 27.04.2015 r. Opisany wyciąg może być uznany jedynie za dowód tego, że wyciąg taki został wygenerowany. Nie jest dowodem, który pozwala na oparcie na nim stanu faktycznego co do treści, które są w nim zawarte. Powód miał możliwość przedłożenia załącznika do umowy cesji, który w sposób przewidziany w tej umowie jednoznacznie obrazowałby wolę obu stron co do wskazania przejścia konkretnej, zindywidualizowanej wierzytelności na rzecz powoda – stosownie do treści art. 509 § 1 i 2 k.c., czego jednakże nie uczynił.

Zgodnie z art. 509 § 1 i 2 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Tym samym, celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień, przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew. Przedmiotem przelewu jest zaś wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Nie ulega przy tym wątpliwości, iż wierzytelność, stanowiąca przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika zbywana wierzytelność, a zatem oznaczenia stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Powyższe elementy muszą być oznaczone, bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy, przenoszącej wierzytelność. (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.)

W konsekwencji powód nie udowodnił swojej legitymacji czynnej w niniejszym procesie.

Sąd miał na uwadze, że w sporach z konsumentami należy zachować szczególną ostrożność przy ocenie ewentualnego przyjęcia za prawdziwe twierdzeń, zawartych w pozwie, zwłaszcza w sprawach, w których konsument nie podejmuje jakiegokolwiek obrony. Przy czym za niedopuszczalne należy uznać rozumowanie, zgodnie z którym z samego faktu milczenia pozwanego można wnioskować o potwierdzeniu przez niego prawdziwości twierdzeń powoda. Stąd za minimum w tego rodzaju sprawach należy uznać obowiązek przedstawienia umów, potwierdzających istnienie wierzytelności i legitymacji czynnej do jej dochodzenia przez powoda. Sąd orzekający w niniejszej sprawie stoi na stanowisku, że dalece niewystarczające dla ustalenia tych okoliczności w procesie jest samo oświadczenie powoda, nawet dla potrzeb wydania wyroku zaocznego.

Sumą powyższego jest stwierdzenie, że powód nie udowodnił, aby dochodzona przez niego wierzytelność przeszła na niego w drodze umowy przelewu z dnia 27.04.2015 r. Zgodnie natomiast z przepisem art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

W orzecznictwie i w doktrynie wskazuje się na szczególne sytuacje, w których Sąd zobowiązany jest podjąć inicjatywę dowodową, np. w razie nieporadności strony, działającej bez profesjonalnego pełnomocnika, która nie jest w stanie przedstawić środków dowodowych w celu uzasadnienia swoich twierdzeń (por. wyrok z uzas. SN z 05.11.1997 r., III CKN 244/97, OSNC 1998/3/52, oraz uzasadnienie do wyroku SN z 10.10.1997 r., II CKN 378/97, OSP 1998/6/111). W ocenie Sądu taka sytuacja w przypadku powoda nie miała miejsca.

Mając na uwadze powołane wyżej okoliczności, powództwo należało oddalić.

SSR Agnieszka Brzoskowska

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

O., dnia 26 czerwca 2017 r.

SSR Agnieszka Brzowska